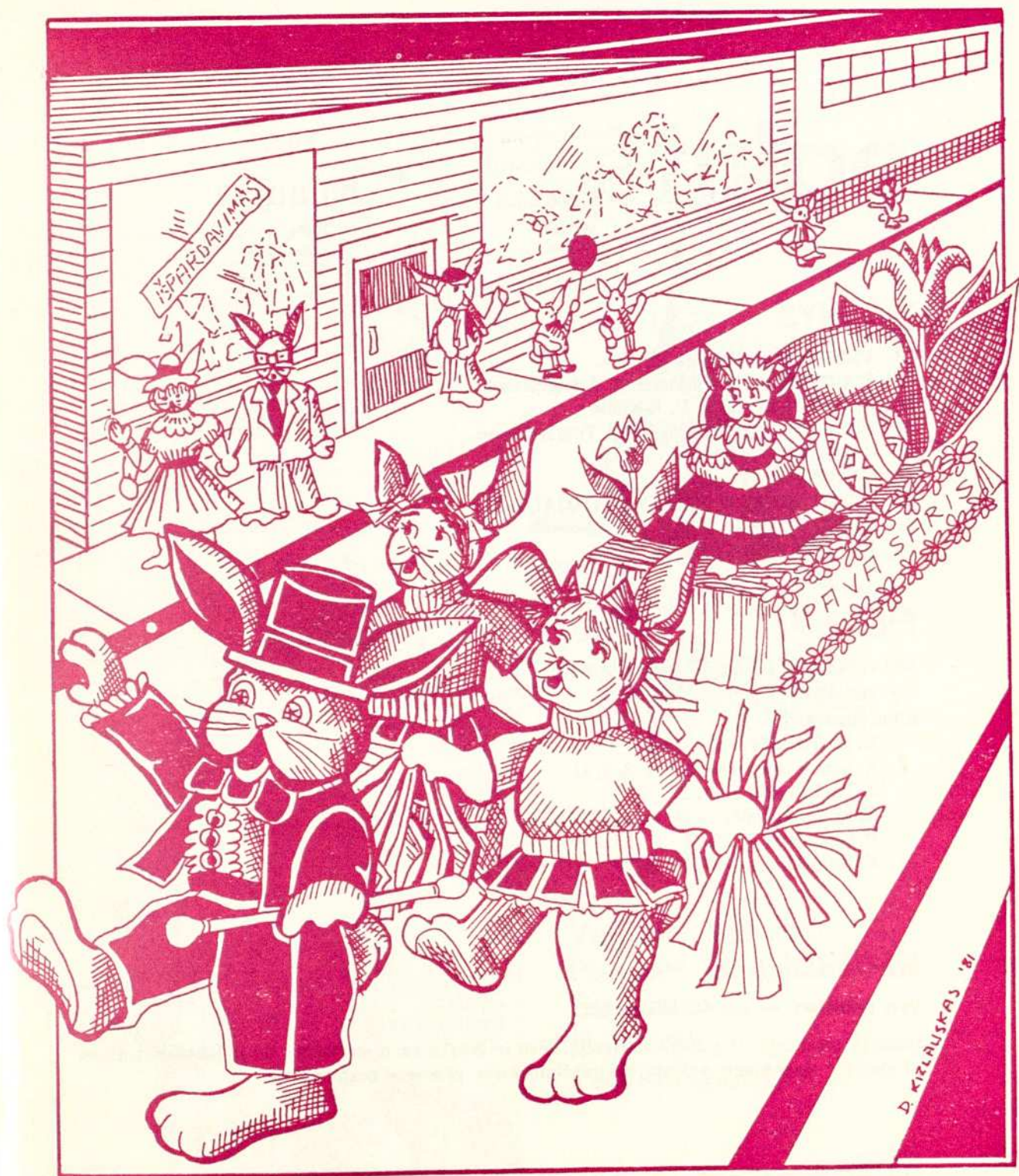

D. KIZLAUSKAS '81

eglutė

1982
BALANDIS

TURINYS

- 3 VELYKOS, J. Minelga
- 4 SUGRĮŽIMAS, P. Jurkus ir E. Juknevičienė
- 12 VELYKOS ŽENGIA, D. Lipčiūtė
- 14 VELYKOS LEDYNŲ MIESTE, Teta Audronė
- 20 DARBELIAI
- 22 GALVOSŪKIAI
- 26 KEISTI AUSTRALIJOS GYVENTOJAI, O.M.
- 31 VAIKŲ KŪRYBA
- 32 JUOKIMĖS SU KIŠKIAIS

PIEŠINIAI

1982 viršeliai — Dianos Kizlauskienės

Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- E. Muliolienės — 3
- A. Sutkuvienės — 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11
- J. Paukštienės — 12, 13
- A. Skrupskelienės — 14, 15, 16, 17, 18, 19
- P. Osmolskio — 24, 32
- V. Kabailienės — 26, 27, 28, 29

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė

Gautąją medžiagą „Eglutės“ redakciją taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo „Eglutėje“ spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

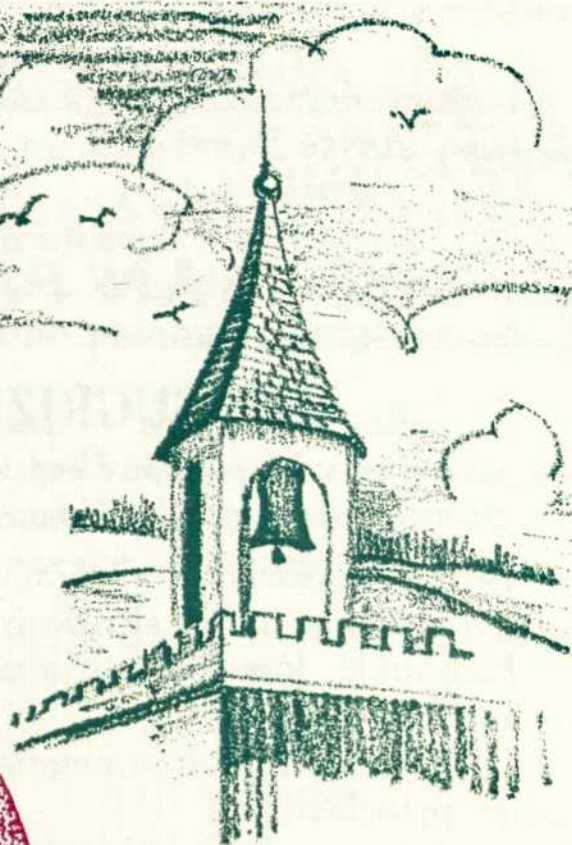
EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

VELYKOS

Jonas Minelga

Velykos, Velykos!
Pievelės jau plikos —
Be sniego...
Iš miego
Pabudo gamta.

O varpas gaust ima, —
Į Prisikėlimą
Mus šaukia...
Nuplaukia
Virš miesto din-dan.

SUGRIŽIMAS

paruošė Elena Juknevičienė

Sekant Pauliaus Jurkaus "Kregždės ant Nukryžiuotojo pečių",

Buvo pavasaris. Paukščiai grįžo į savo tėviškes. Sykiu su savo motina namo skrido ir kregždė Svajotoja.

Kelionėje, kur Svajotoja pirmą kartą pamatė laivus, jos motina tarė:

— Pavargau. Toliau negaliu. Bet tu — skrisk. Skrisk namo, prie Baltijos.

Svajotoja pakilo. Skrydyje ją pasitiko kita kregždė — ta, kurią visi vadino Greituoliu.

— Esi smarkesnis už vėją, — kalbino Svajotoja Greituolį.

— Puiki ir tu. Mačiau tave, kai liūdėjai prie motinos kapo, — atsiliepė Greituolis.

Kregždės susitarė skristi kartu. Svajotoja čiulbėjo:

— Lėkim į miestelį. Į tą, kur žvejai atveža parduoti menkes.

— Lėkim, — pritarė Greituolis.

Ir nėrė abi. Kol atskrido, kregždės pavargo. Miestelyje, nutūpę ant vieno namo palangės, kregždės atleido sparnus.

— Čia ramu. Pasilsėkim, — sakė Greituolis.

Bet kur tau! Tuoju atšvilpė vėjas ir, įsivėles į kregždučių plunksnas, jas taršė, pustė ir kedenė.

— O aš maniau, kad mes parnešėm pavasarį, — nusiiminė Svajotoja.

Kregždės cypsėjimas prikėlė už lango snaudusį žmogų. Snaudalius atidarė duris ir ėmė šaukti:

— Jūs man čia triukšmausit! Nenoriu jūsų! Štiš!

Kregždės pakilo. Jas pasitiko dar šaltesnis ir dar stipresnis vėjas.

— Neatlaikysiu, — cypsėjo Svajotoja.

— Per silpni ir mano sparnai, — nusiminė Greituolis.

Vėjas, iškėlęs kregždes virš miestelio bažnyčios bokštų, staiga bloškė žemyn. Krisdamos žemyn, kregždės pamatė, kad bažnyčios vienas langas išmuštas. Pro tą išmuštą lango skylę Svajotoja ir Greituolis įlindo vidun.

Tylu ir šilta čia, — džiaugėsi kregždės.

Svajotoja ir Greituolis paskraidė, paskraidė. Paskui, vietelėje, kur buvo ramu — užmigo.

Kitos dienos rytą, kregždutes prikėlė keisti garsai.

— Kelkis! Paklausyk! Jūra užia! — budino Greituolis Svajotoją.

— Ne, Greituoli, ne jūra. Garsai ateina iš tų blizgančių vamzdžių. Čia kartą buvau su savo mama, — prisiminė Svajotoja. — Mama man sakė, kad tai vargonai, — aiškino ji Greituoliui.

Greituolis savo draugei norėjo pasakyti, kad ji labai daug matė ir daug žino, bet Svajotoja jau nardė po bažnyčią ir, atskridusi pas Greituolį, tarė:

— Ar žinai, kad miegojom ant nukryžiuoto žmogaus pečių?

— Svarbu, kad buvo gerai. Svarbu, kad pasilsėjom, — džiaugėsi Greituolis, — nesvarbu, kur. Esu alkanas, skriskime pusryčių.

— Ne. Ne, Greituoli, ne, — čiulbėjo Svajotoja. Tu tik pažiūrėk, kaip šis žmogus apdulkėjęs. Argi nori, kad jis kentėtų dar ir tol, kol mes prisiliesim? Nudulkinkim jį. Padėk man!

Kregždės dirbo. Skrido ir skrido. Kilo aukštyn, leidos žemyn ir suko aplink tol, kol ant nukryžiuoto žmogaus neliko nė vienos dulkelės.

— Kas tave čia prikalė? — paklausė kregždės Nukryžiuotojo.

— Žmonės, — atsakė jis joms.

— Žmonės? Už ką? Ką tu jiems padarei?

— Aš juos mylėjau...

— Ot, negerai žmonės! Mes juos pamokysim! Mes jų vaikams primėtysim molio į akis. Ar gerai?

— Ne, negerai, — tarė Nukryžiuotasis. — To nedarykite. Aš juos myliu.

— O kas tu?

— Aš esu Gyvojo Dievo Sūnus...

Kregždės nėrė žemyn.

— Dieve, Dieve! — gailiai cypsėjo kregždės. — Atleisk, nesupyk, kad mes miegojome ant tavo pečių. Mes nežinojom... Mes manėm...

— Nebijokit. Pasilikit ant mano pečių. Jūs man patinkat, — kalbino Kristus kregždutes.

— Negalim dabar, ne! Turime, matai, surasti lizdeliui vietą, — čiulbėjo Svajotoja ir Greituolis.

— Nepalikit manęs vieno. Man bus labai liūdna, — kalbėjo kregždėms Kristus.

Svajotoja ir Greituolis nustebo:

— Ar gali būti, kad tu dar ir mūsų lizdą nori ant savo pečių turėti?

— Tikrai, tikrai prašau. Pasilikite.

— Tu geras! Tu geras!, — vėl skraidė ir čiulbėjo abi kregždės. — Tik dabar dar palauk, mes labai išalkę, bet mes grįšime tuoj, tuoj, tuoj... — žadėjo Svajotoja.

Pasisotinę ir suvilgę sparnelius, kregždės grįžo. Drėgnais sparnais nuplovė Kristaus veidą, supylė į lūpas po lašelį vandens ir į akis atvedė saulės spindulį. Bet... kregždėms atrodė, kad Kristus vistiek dar labai liūdnas.

— Papasakokim jam, ką matėm, — gal pralinksms, — pasitarė kregždės.

— Tik paklausk, ką tau pasakysiu, — čiulbėjo Kristui Greituolis. — Tenai jau pavasaris. Jau šilta ir žalia, tenai — lauke.

— Žmonės sako, kad Velykos arti. Kas yra Velykos? — išdrįso paklausti Svajotoja.

— Tai mano Prisikėlimo šventė, — nusišypsojo Kristus.

— Ir, matytum, kokie gražūs vaikai savo spalvotuose rūbuose, — tęsė savo pasakojimą Greituolis.

~~~

Taip buvo ilgą laiką. Bet syki, kai už Nukryžiuotojo pečių ėmė judėti Svajotojos ir Greituolio vaikai — Kristus nusišypsojo.

Tos šypsenos kregždės nepamiršo niekada. Svajotoja į Nukryžiuotojo ausį, čiulbėjo ne kartą:

— Tavo juokas, kaip dobilų žydėjimas

— Tai dėl to, kad tu toks geras, — guodė Kristų ir Greituolis.

Svajotojai ir Greituoliui ant Nukryžiuotojo pečių buvo gera. Tik syki, kai iš lizdo iškrito vienas jų vaikas, Svajotoja ir Greituolis nežinojo nė ką daryti. Tada įvyko tai, ko nesitikėjo niekas.

11

Buvo taip. Mišių metu, iškritęs ir prisitrenkęs paukščiukas gulėjo altoriaus pačiame viduryje. Niekas nesukbėjo jam pagelbėti. Staiga išsilaisvino prikalta Kristaus ranka. Jis pasilenkė, paėmė paukščiuką ir, užkėlęs ant savo pečių, prisiglaudė prie kryžiaus vėl.

Bažnyčioje rados nepaprastai tylu... Tik varpinėj, niekeno nepajudinti, ėmė skambėti visi varpai.

VELYKOS ŽENGIA

Danutė Lipčiūtė

Virš miškų, virš miestų, girių
Varpas gaudė ir nutilo.
Šventas rytas ima aušti:
“Jau Velykos!” gieda paukščiai.

Uždarytas zuikių būstas,
Kaminai pilki nerūksta.
Išvežioti jau margučiai,
Miega, ilsisi zuikučiai.

Kreivakojis, Papūstžandis
Neramus ir išsigandęs, —
Kad neklausė ir triukšmavo,
Baisų sapną susapnavo.

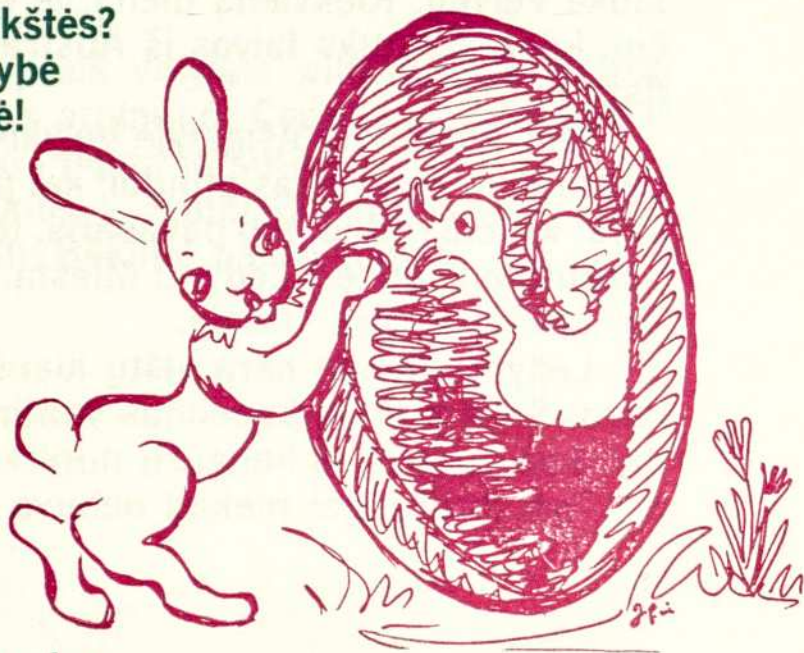

Štai jis ritina margutį —
Ne vaikams, o į pievutę.
Ten jis žaidžia visą dieną,
Skina pienę ir purieną.

Varles gaudo, veja šliužą,
Kol margutis jam sudužo.
Kai sudužo, išsigando, —
Kelio į namus neranda!

Ką sakys jisai sugrįžęs?!
Kaip išvengs tėvelio rykštės?
Iš margučio štai baisybė
Uodegytėn jam įgnybė!

Snapas didelis, plačiausias
Išsižiojęs griebia ausį.
Žnybia šoną, žnybia koją, —
Papūstžandis jau vaitoja...

Jo širdutė blaškos, dunda,
Jis pašoka ir... nubunda...
Saulė šildo jo kailiuką,
Voverytė eglėj supas.

Lauką, pievas tyla dengia, —
Tai Velykos žemėn žengia.

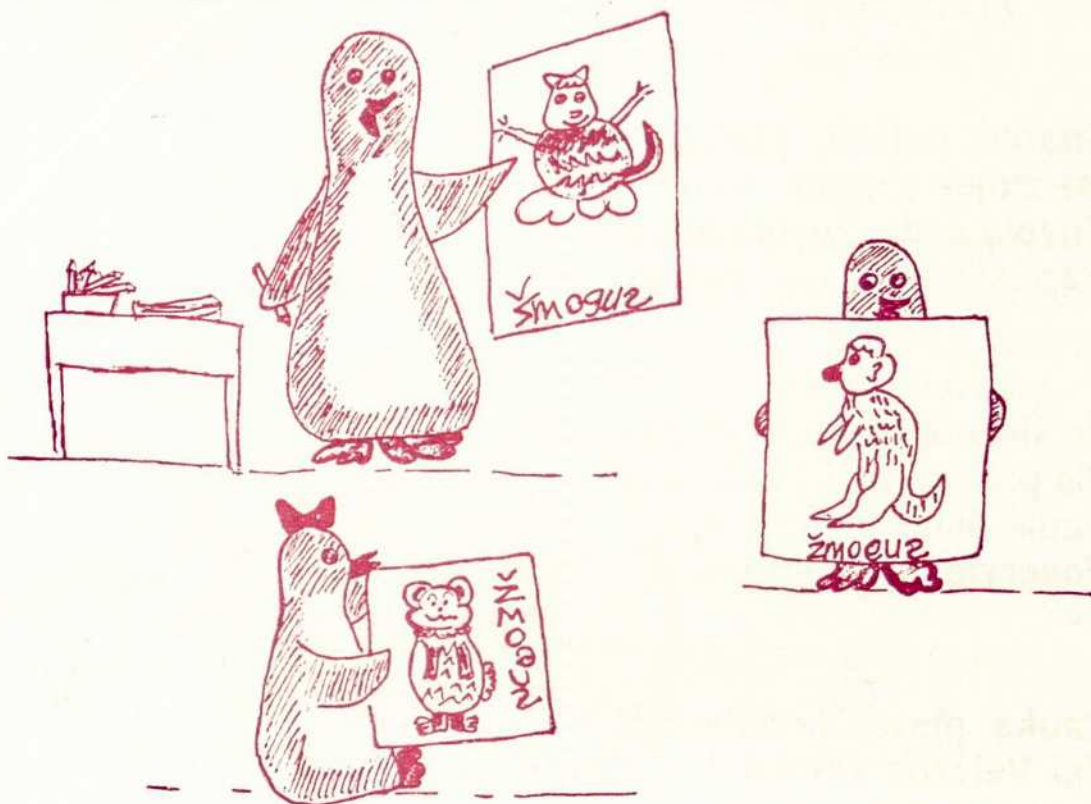
VELYKOS LEDYNŲ MIESTE

Teta Audronė

Pingvinas Cepelinas, Leducas ir Snaigytė nekantriai laukė Velykų. Kiekvieną dieną jie klausinėjo savo mamytę, kada atplauks laivas iš Australijos ir atveš kiaušinių dažymui.

Mat, Pietiniam Ašigalyje Velykos išpuola ne pavasarį, bet rudenį. Ten viskas atbulai: kai pas mus žiema, ten vasara; kai čia ruduo, ten pavasaris. Rudenį laivas daro savo paskutinę kelionę į Ledynų Miestą. Paskui užaina didžiuliai šalčiai ir jūra užšala.

Ledynų Mieste nėra vištų kiaušinių, todėl visi laukia laivo. Šiais metais Cepelinas ypatingai jo laukė. Ėjo gandai, kad tą laivą iš kengūrų nupirko žmonės. Nei Cepelinas, nei jo draugai niekad nebuvo matę žmonių.

— Į ką tie žmonės panašūs? — ilgai tarp savęs kalbėjosi pingvinukai.

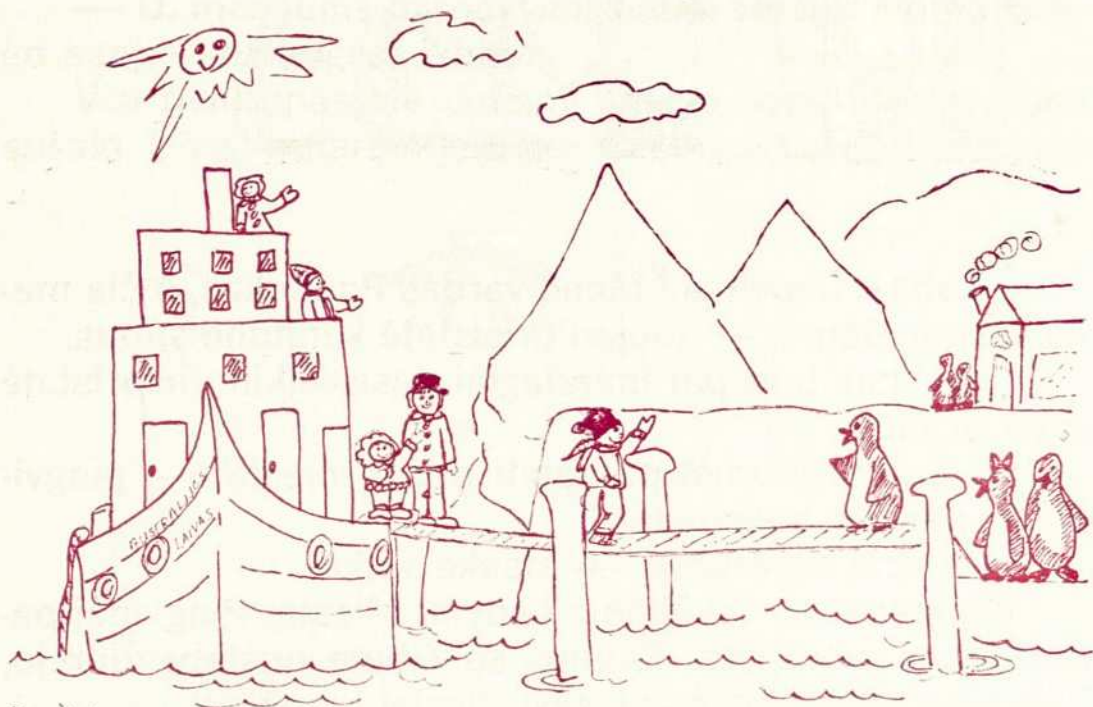
— Ar jų nosys ilgos, ar trumpos?

— Ar jie moka plaukti?

Taip belaukdami laivo iš Australijos, pingvinukai praleido laiką, bandydami "žmones" nupiešti. Būtų baisiai įdomu kokį vieną pamatyti!

Pagaliau, savaite prieš Velykas pingvinukai išgirdo miesto švilpuką. Laivas atplaukė! Cepelinas, Snaigytė ir Ledukas tekini nubėgo į uostą jo sutikti.

— Žiūrėkite, žiūrėkite, — šaukė Cepelinas, — jau lipa iš laivo! Kokie jie keisti! Bėkime pasisveikinti!

Pirmasis atvykėlius pasveikino Ledynų Miesto burmistras.

— Sveiki atvykę į mūsų miestą. Prašome užėti į raštinę, Ponas Kapitonai. Pailsėkite po ilgos kelionės.

Cepelinas, Ledukas ir Snaigytė didelėmis akimis žiūrėjo ir žiūrėjo į tuos keistus sutvėrimus. Tai čia žmonės!

— Cepelinai, — priimk kapitono vaikučius ir juos palinksminink. Mudu su kapitonu turime pasikalbėti prekybos reikalais.

— Labas, Cepelinai! Mano vardas Pauliukas, o čia mano sesutė Žibutė, — tuoju prisistatė kapitono sūnus.

Cepelinas taip pat mandagiai pasisveikino ir pristatė savo draugus.

— Gal norėtumėt pamatyti mūsų miestą, — pingvinukai pasiūlė vaikams.

— Labai norėtume, — atsakė vaikai.

Visi penki apvaikštinėjo Ledynų Miestą. Pingvinai parodė visas įdomybes. Paulius su Žibute nustebę žiūrėjo, kaip pingvinai čiuožė ant pilvų tiesiai į vandenį.

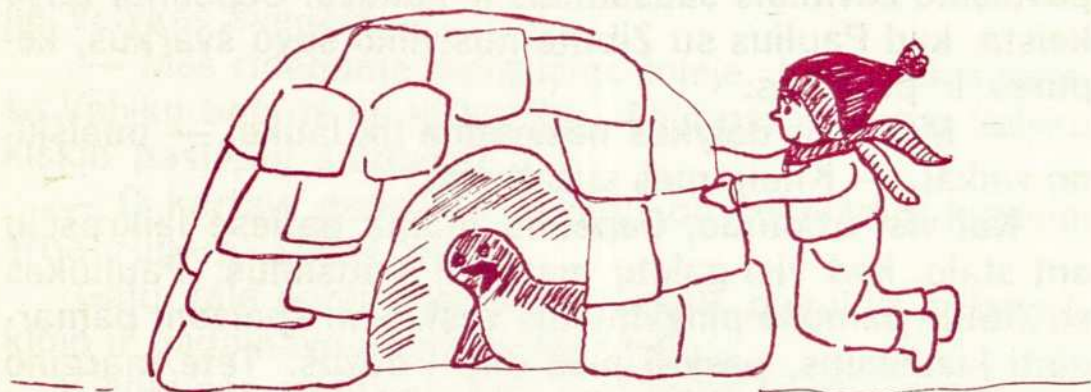
— Mes plaukiame tik vasarą, kai vanduo šiltas, — pasakė Žibutė.

— Kitaip sušaltume į ledo gabaliukus! — juokėsi Pauliukas.

— Mes plaukiame visą laiką. Mums nešalta, — aiškino pingvinai.

— Jūs čia turite labai daug sniego, — pasakė Pauliukas. — Ar kada statote sniego senį?
— Kas yra sniego senis? — nustebo Cepelinas.

— O, mes jums parodysim! Labai smagu statyti sniego senį, — džiaugėsi Žibutė.

Visi penki pastatė didžiulį sniego senį. Bestatydami sušalo, ir visi nutarė nueiti pas Cepeliną sušilti ir užkąsti.

— Mama, tėtė, žiūrėkite, kas pas mus šiemet atplaukė — vaikai iš Australijos! — net uždusęs aiškino Cepelinas. — Jie mums padės margučius dažyti. Ar jie galės pas mus pernaktoti?

— Labai malonu, — šypsojosi Cepelino mama. — Tik reikės jų tėtės paklausti, kada laivas išplaukia.

Ponia Pingvinienė pasodino visus vaikus prie stalo ir pavaišino žuviniais sausainiais ir kakava. Cepelinui buvo keista, kad Paulius su Žibute nusivilko savo švarkus, kepure ir pirštines.

— Mes tuos dalykus nešiojame tik lauke, — paaiškino vaikai. — Kitaip mes sušaltume.

Kai visi užkando, Cepelino mama patiesė laikraščią ant stalo, kad visi galėtų marginti kiaušinius. Pauliukas su Žibute pamokė pingvinukus vaškinėmis spalvomis pamarinti kiaušinius, paskui juos dėti į dažus. Tėtė margino įvairius raštus smaila kauline adata, kurią dažnai mirkė į vašką.

— Gal norite pasidaryti pingviną iš kiaušinio, — pasiūlė Cepelino mama.

— Norim! Norim! — sušuko visi vaikai.

Mama parodė, kaip daryti. Tuo tarpu tėtė paskambino kapitonui prašyti leidimo, kad vaikai galėtų likti nakvoti. Kapitonas mielai leido.

Po vakarienės Pauliukas su Žibute papasakojo, kaip jie Velykas švenčia.

— Mes ridename margučius žolėje. Juos mums atneša Velykų bobutė su kiškučiais. Taip pat ieškome Velykų kiškio paslėptų saldinių.

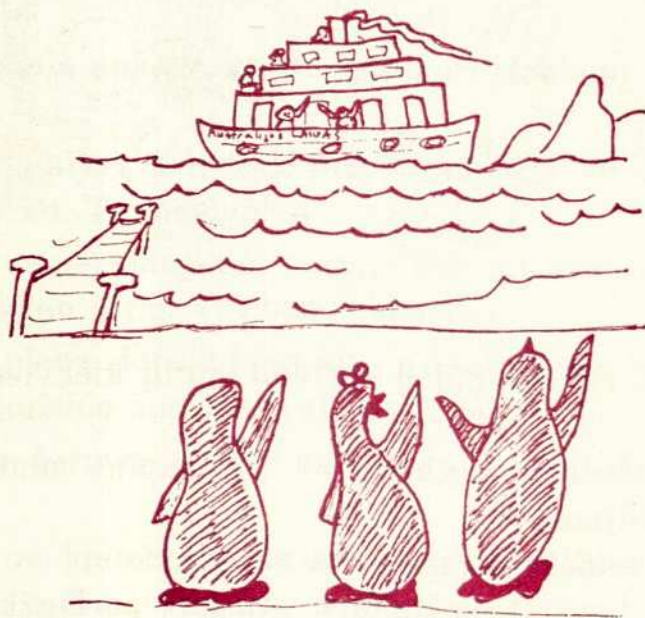
— O kartais gauname dovanų po šokoladinį kiaušinį arba zuikutį. Labai skanu.

Galų gale ponias Pingvinienė visus paguldė, šiltai užklojo ir padainavo pingvinų lopšinę.

Cepelinas sapnavo, kad jam balta meška atnešė didžiulį šokoladinį pingviną.

Kitą rytą Cepelinas, Ledukas ir Snaigytė savo naujus draugus palydėjo atgal į laivą.

— Sudiev! Ačiū labai! Kitą sykį jūs turėsite mus aplankyti Australijoje, – linksmi pingvinukams mojavo Žibutė ir Pauliukas.

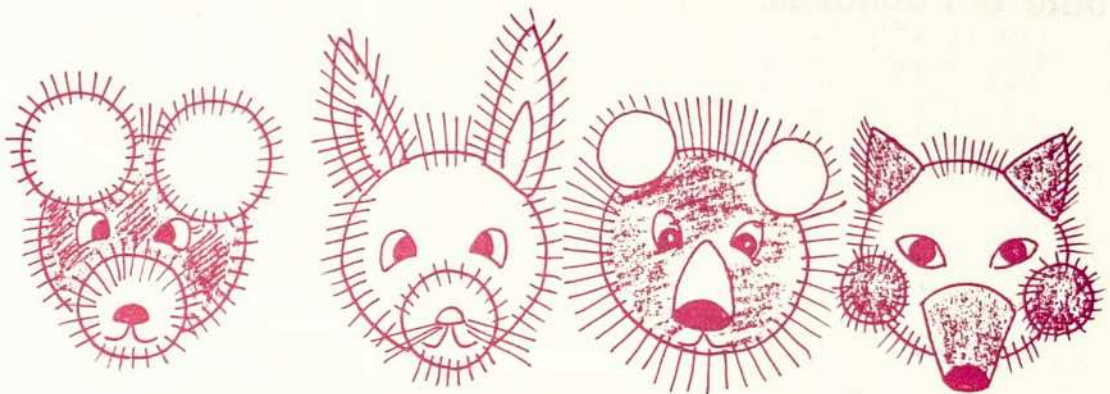

GYVULIUKAI

Ko reikia:

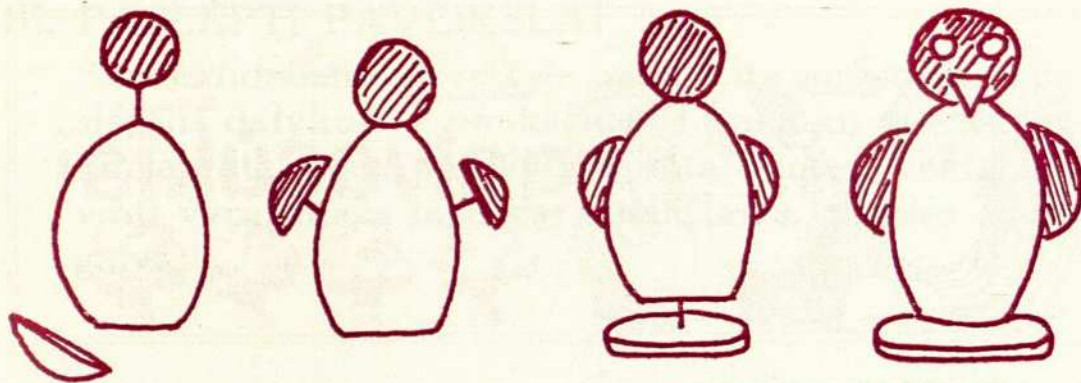
1. dantų krapštukų
2. spalvoto kartono
3. spalvų (magic markers)
4. žirklių ir klijų.

Kaip padaryti:

1. Pirmiausiai iškirpk didelį kartono rutulį kiekvieno gyvuliuko galvai.
2. Iškirpk mažesnius rutulius ar trikampių snukiui, ausims, akims. Suklijuok.
3. Spalvomis pridėk juodas nosis, akis ir tt.
4. Apklijuok dantų krapštukais. Ausims perlaužk krapštukus per pusę.

PINGVINAS

Ko reikia:

1. kietai išvirto kiaušinio
2. morkos
3. dvi juodos alyvas
4. dantų krapštukų.

Kaip padaryti:

1. Nuo kiaušinio apačios reikia nupiauti sluoksnį, kad kiaušinis gerai stovėtų.
  2. Vieną juodą alyvą prijungti prie smailo kiaušinio galo su dantų krapštuku. Tai bus galva.
  3. Antrą alyvą perpiauti per pusę ir dantų krapštukais prijungti prie kiaušinio šonų. Tai bus sparneliai.
  4. Nupiauti ploną sluoksnį morkos ir dantų krapštukais prijungti prie kiaušinio apačios. Tai bus kojos.
  5. Trikampio formos morkos gabaliuką įsmeigti į galvą. Tai bus snapas.
  6. Iš nupiautos kiaušinio apačios padaryti du apskritimus akims. Įsmeigti į galvą.
- Ir štai turi pingviną Cepeliną.

I. ATSPEK KIEK!

Jonukas tarė savo klasės draugams:

— Žinau vieną uždavinį, kuris labai lengvas, bet jo neišspręsite.

— Pabandyk mums duoti! — sušuko Jonuko draugai.

— Gerai. Klausykite, bet neskubėkite.

— Autobusas išvažiavo iš stoties. Pirmą kartą jam sustojus, įlipo aštuoni keleiviai. Antrą kartą sustojus — dvylika keleivių. Na, tik klausykit, nežiopsokit. Paskui įlipo septyni žmonės, o išlipo trys.

— Neskubėk! — sušuko mažiausias sprendėjas.

— Gerai. Klausykite. Kitoj iš eilės stoty išlipo šeši, o įlipo trylika. Pagaliau, paskutinį kartą autobusui sustojus, įlipo trys keleiviai, o išlipo du.

— Trisdešimt du keleiviai! — sušuko Juozas.

— Tai tau uždavinys!

— Visai nesunkus!

Ar ir tu gavai 32?

Jei taip, per daug skubėjai!

— Palaukite, — nusijuokė Jonukas, — juk aš dar nepasakiau klausimo! Pasakykite, kiek kartų buvo sustojęs autobusas?

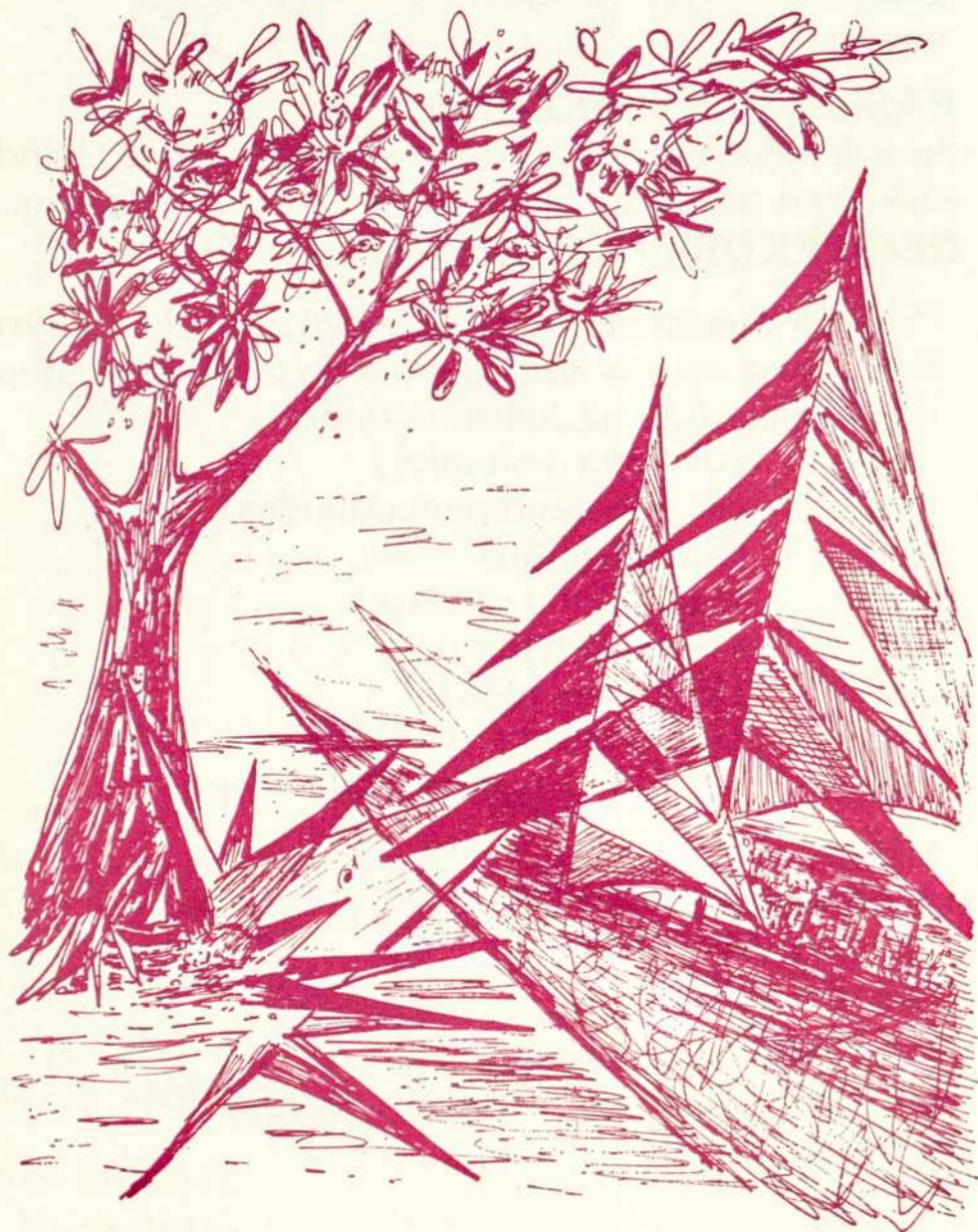
II. ATSPEK KAIP!

Du iškylautojai pasiruošę žygiui: vienas žiūri į rytus, kitas žiūri į vakarus. Jeigu jie eitų tiesia linija, kaip toli jie turi nueiti, kad susitiktų?

III. PASLĖPTI PAVEIKSLAI

Šiame dideliame paveiksle bandykite surasti šiuos paslėptus dalykus: 7 paukščius, 7 kačiukų galvas, gulinčią katę, kiškį, paslėptą miestą, moters veidą, stovintį vyrą, mažą laivuką, didelį laivą, didelės žuvies galvą.

IV. KAS KĄ DARO?

Iš žodžių kairėje padaryk naujus, kurie nurodo, kas ką daro.

gaisras	gaisrininkas
pienas	.....
sportas	.....
giesmė	.....
daržas	.....
gėlė	.....
menas	.....

V. PASLĖPTAS PRIEŽODIS

Surask nereikalingą raidę ir išbrauk. Tada bandyk suskaityti priežodį. Jis susideda iš keturių žodžių.

NEGIPRKDPIENOPSBEPVAKAPRO!

VI. Pridėk vieną raidę pradžioj ir pabaigoj, kad gautum žodį, kuris reiškia tai, kas parašyta skliausteliuose. Visi žodžiai turi tik keturias raides.

—an—	(užtenka, pakanka)
—ėd—	(dažnai naudojamas baldas)
—ad—	(kuriuo laiku)
—yv—	(ta, kuri dar gyvena)
—ol—	(didelio atstumo)
—in—	(kaip nors juda)
—us—	(gerai žinomas vabzdys)
—ėk—	(nuskrido, arba greitai nubėgo)

VII. MĖSLĖ

Apskritučiai,
Pailgučiai —
Lyg dvynukai
Du langučiai.
Jei galvoji,
Jau žinai,
Kad yra tai

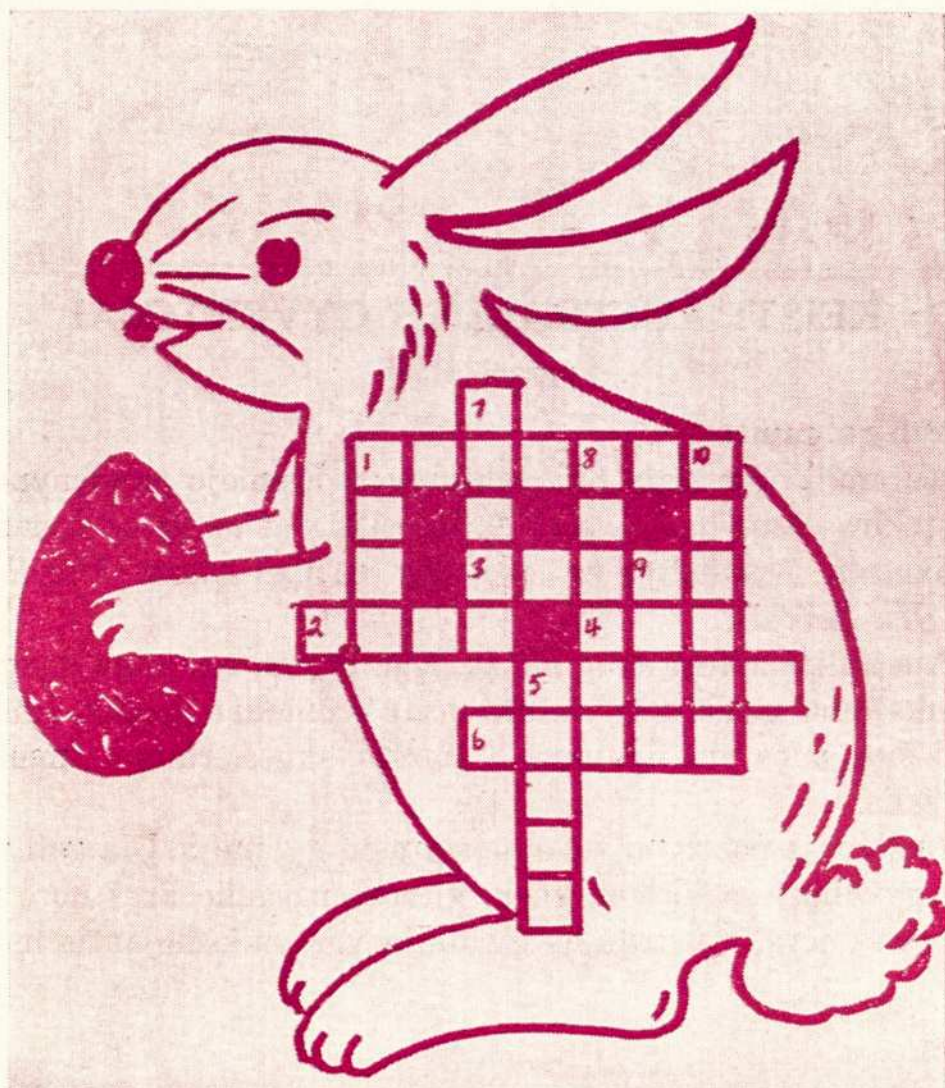

————— !

(Atsakymai psl. 30)

VIII. KRYŽIAŽODIS

Skersai:

1. Šio mėnesio didžiausia šventė.
2. Kūno dalis, su kuria vaikščiojame.
3. Paukštis, kuris deda kiaušinius.
4. Žodelis, dažnai dedamas su žodžiu "tol".
5. Žmogus baltais plaukais yra .....
6. Naminis paukštis.

Žemyn:

1. Liepia eiti.
5. Paukštis, kurio plunksnas galima vartoti rašymui.
7. Tamsiai mėlynas vaisius su kauliuku.
8. Gyvuliukas, kuris atneša margučius.
9. Ne arti.
10. Baldas, kurį rasi valgomajame.
(Atsakymai psl. 30)

KEISTI AUSTRALIJOS GYVENTOJAI

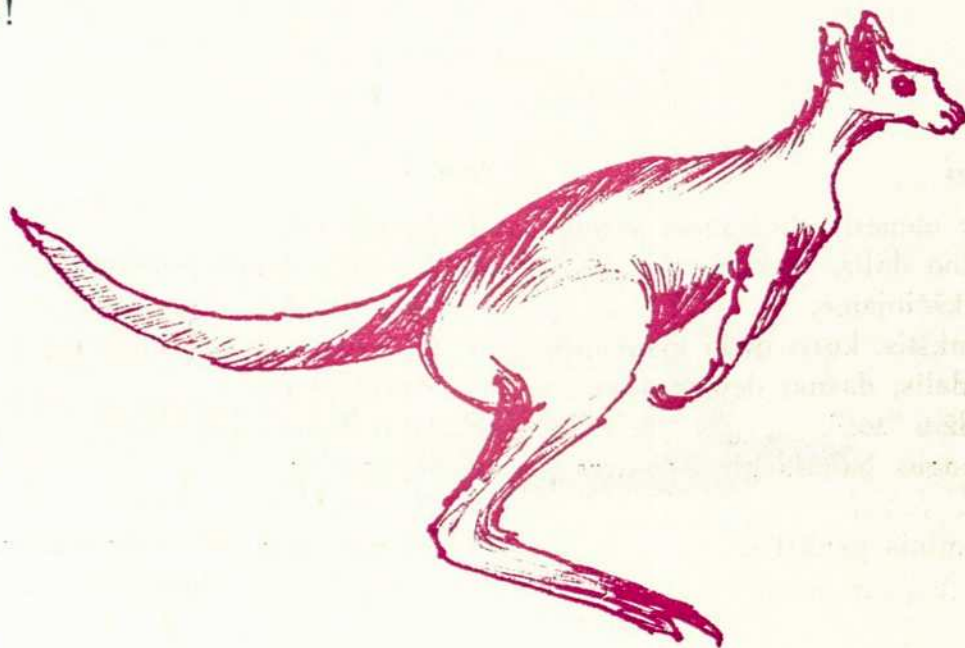
paruošė O. M.

Australijos gamta

Australija yra sala toli, toli anapus Ramiojo vandenyno. Ji yra atskiras žemynas — pats mažiausias, bet užtat seniausias ir įdomiausias. Australija yra plokščia ir labai sausa. Didelė jos dalis yra laukinė.....

Australija neturi daug miškų. Kur jų yra, ten auga daugiausia eukaliptai medžiai ir įvairūs maži krūmukai. Keturi penktadaliai šios salos yra dykuma — karšta, sausa, rausvo smėlio ir uolų šalis.

Australija pasižymi savo nepaprasta gyvūnija. Čia gali rasti tokių gyvulių ir paukščių, kurių kituose pasaulio kraštuose reta arba visai nėra. Australijos gyvūnija yra vaikščiojantis muziejus!

Kengūra

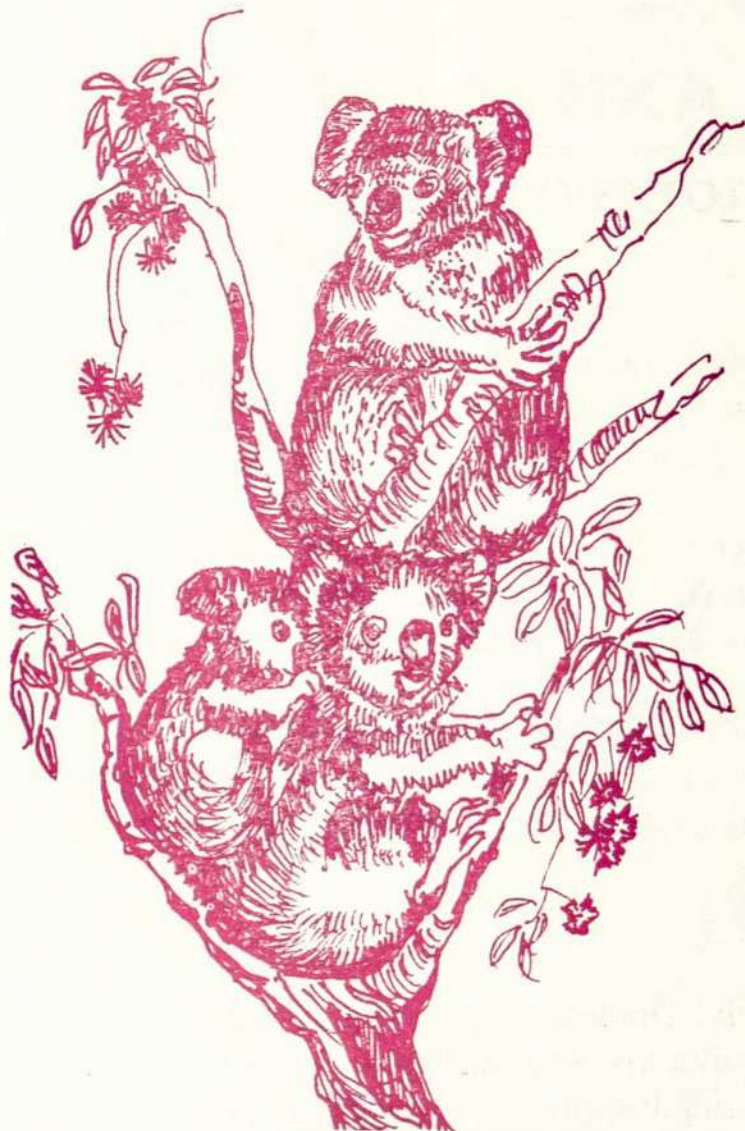
Geriausiai žinomas Australijos gyvulys yra kengūra. Ji nešioja savo vaiką krepšyje ant pilvo. Kengūrų yra 250 žinomų rūšių. Didžiausios kengūros — rausvos ir pilkos — užauga ligi devynių pėdų (nuo snukio iki uodegos galiuko).

Yra zuikio dydžio kengūrų ir dar mažesnių — žiurkinių kengūrų. Viena kengūrų rūšis gyvena medžiuose šiaurinėje Australijoje. Šios kengūros gali padaryti 30 pėdų šuolius.

Didžiosios kengūros šokinėja ant savo didelių ir stiprių užpakalinių kojų. Jos yra nuostabiai greitos. Jų didelė ir sunki uodega padeda joms išlaikyti pusiausvyrą.

Koala

Šis mielas gyvuliukas, kurį mes klaidingai vadiname meškiuku, yra kengūros giminaitis. Kaip kengūra, jis yra **marsupial** rūšies gyvulys, turįs krepšį.

Tarp 500 eukaliptų rūšių, koala išsirenka specialius, kuriuos mėgsta. Jis suėda apie du svarus lapų per dieną. Užtat jis yra ne tik pusantros pėdos didumo, bet ir tiek pat storumo! Jo pilkas kailiukas ir balta krūtinėlė jį padaro labai patrauklų. Koala yra bailus gyvuliukas. Ir ne be reikalo! Juos anksčiau medžiodavo ir nužudydavo tūkstančiais. Dabar liko tik apie 50,000 pietinėje Australijoje, kur jie stropiai saugomi.

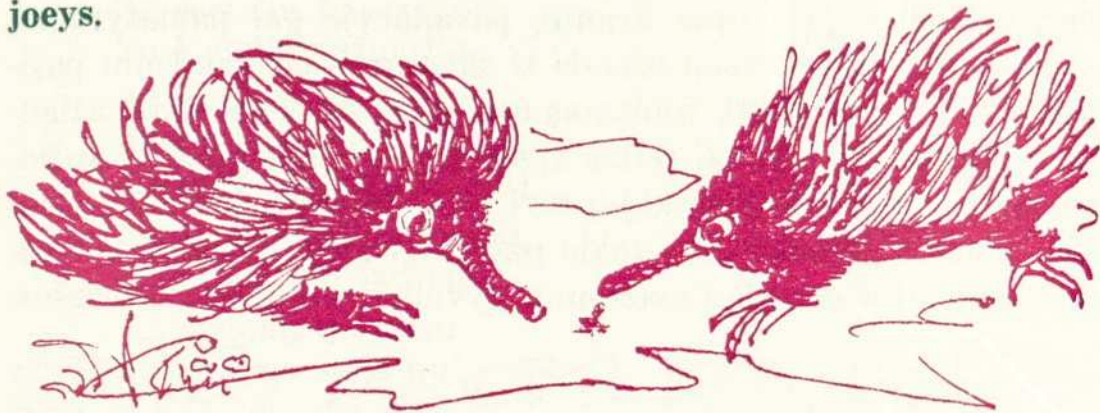

Wombat

Šis gyvuliukas panašus į gauruotą paršiuką. Nedidelis, apskritas, jis turi daugiau jėgos, negu atrodo. Lyg buldozeris jis kas žemes ir sau pasidaro 15 pėdų ilgio urvą po žeme. Jei laukinis šuo jį užpuola, jis gali jį sutraiškyti, prispausdamas prie urvo sienų.

Wombat taip pat turi krepšiuką, kuriame jo vaikas gyvena keturis mėnesius. **Marsupial** rūšies gyvulių jaunikliai vadinami **joeys**.

Echidna

Skruzdėdis, kaip jis dažniausiai vadinamas, panašus į ežiuką su ilgu, ilgu šnipu. Šiuo šnipu jis gaudo skruzdėles, kurias ēda pusryčiams, pietums ir vakarienei! Jis visai neturi dantų, bet skruzdes pagauna lipniu liežuviu.

Skruzdėdis padeda vieną kiaušinį, kurį laiko savo kišenėje, kol išsirita mažiukas. Šis trumpą laiką ilgu liežuviu laka motinos pieną, paskui išsiunčiamas lauk ieškoti skruzdžių.

Ančiasnapis

Skruzdėdžio giminaitis, ančiasnapis, yra vienas keisčiausių gyvulių pasaulyje. Jis turi kailį kaip ruonis, anties snapą, bebro uodegą ir šuns nagus. Ančiasnapis yra žinduolis, kuris deda kiaušinius. Jis yra nuostabi liekana iš priešistorinių laikų. Ančiasnapį galima rasti tik kai kuriose Tasmanijos ir Australijos vietovėse.

Jei galėtumėt atvykti į Australiją ir labai tyliai pasislėptumėt krūmuose prie upės kranto, pavakaryje gal pamatytumėt ančiasnapį. Jis nedrąsiai išlenda iš savo urvo po vandeniu pasimaudyti ir pasitaškyti. Būdamas nedrąsus, jis bėga nuo mažiausio triukšmo. Jei būtinai reikia apsiginti, vyriškos giminės ančiasnapiai savo užpakalinėje kojoje turi specialų nagą, pro kurį išleidžia nuodus. Nuodai nėra tokie pavojingi kaip gyvačių, bet užtenkamai stiprūs nudėti mažesnius gyvulus, ančiasnapio priešus.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. Autobusas sustojo 5 sykius.
- II. Abu jau yra atsigręžę vienas į kitą
- IV. pienininkas, sportininkas, giesmininkas, daržininkas, gėlininkas, menininkas.
- V. Negirk dienos be vakaro!
- VI. gana, kėdė, kada, gyva, toli, eina, musė, lėkė.
- VII. Akiniai.
- VIII. Kryžiažodis. Skersai: 1. Velykos, 2. koja, 3. višta, 4. kol, 5. žilas, 6. žąsis. Žemyn: 1. varo, 5. žąsis, 7. slyva, 8. kiškis, 9. toli, 10 stalias.

MANO GYVENIMAS

*sukūrė Darius, Almis ir Baltija Udriai
Jackson, Michigan*

Aš metelių nei vieno,
mėgstu košę obuolių.
Aš metelių tik vieno,
saulės gaudau spindulių.
Aš metelių jau dviejų,
tapu-tapu po namus.
Aš metelių jau trijų,
Su Vyteliu pažaidžiu.
Aš metelių keturių,
miegu lovoj su Laku —
(savo kimštu meškiuku).
Man meteliai jau penki,
mano žodžiai jau rimti.
Aš metelių tik šešių —
nebijau nė še-še-lių!
Aš metelių septynių,
draugų nemažai turiu.
Aš metelių aštuonių,
žodžių daug aš suprantu.
Aš metelių devynių,
parašau jau be klaidų.
Aš metelių dešimties,
daug turiu jau išminties!

JUOKIMĖS SU KIŠKIAIS

— Žiūrėk, vaikeli, ar ne nuostabu, kaip maži viščiukai iš kiaušinio išsirita?

— Taip, tėveli. Bet man dar nuostabiau, kaip jie ten įlenda!

Policininkas vairuotojui:

— O kodėl esi toks tikras, kad važiavai tik 20 mylių į valandą?

— Važiavau pas dantistą!

Jonas kalba Romui:

— Manau, kad šis ponas yra mokytojas.

— Kodėl taip manai?

— Prieš atsisėsdamas, jis gerai apžiūrėjo kėdę...

Kiškių pokalbis:

— Ar pažįsti kiškį su viena koja vardu Pilkis?

— Kuo vardu jo kitos kojos?

Laive kapitonas klausia Jurgio:

— Ar moki plaukti?

— Moku.

— Kur išmokai?

— Vandenyje, ponas kapitone.

Močiutė aiškina anūkei:

— Kiaušinius reikia padėti šaltoje vietoje, kad nesugestų.

— Aš tuojau pasakysiu vištoms, močiute!

Autobuse:

— Ar kas pametė popierinių pinigų, suveržtų gumutę?

— Aš pamečiau! — atsiliepė keli balsai.

— O, štai atradau jūsų gumutę...

Kiškienė kalba kiškiukui:

— Prieš Velykas įsiūk sagas į savo švarkelį.

— Neradau sagų, mamyte, tai užsiuvau skyles.

